

Adi Alsoid

SOHA MINDIG NÉHA

mindig

soha

Dove
més

mindig
néha?

SOHA!
SOHA!
SOHA!!

Dream
válogatás

Sose randizz a legjobb haveroddal!

Mindig légy eredeti!

A szabályok olykor arra valók, hogy megszegjék őket.

Dave és Julia barátok. Már a középiskola legelején eltökélték, hogy sosem válnak sablonos diákokká. Még saját listát is írtak – a sosemek listáját – mindarról, amit semmi szín alatt nem akartak megtenni a középiskolában. A legtöbb szabály könnyen betartható, például az 5.: sosem festjük a hajunkat a szivárvány színei között megtalálható árnyalatra, vagy a 7.: sosem szűrjük össze a levet tanárral.

Dave azonban titkot őriz: nem tartja be a 8. szabályt: sosem epekedünk némán valaki után a középiskola egész tartama alatt. Máskülönben ugyanis a 10. szabályt sértené meg, miszerint sosem randizunk a legjobb haverunkkal. Így amikor a szép, vadóc és hirtelen természetű Julia azt javasolja, hogy hajtsák végre mindazt, ami a sosemek listáján szerepel, Dave örömmel megy bele a játékba. Még a haját is hajlandó borzalmas zöld árnyalatúra befesteni. Tréfának indul a dolog, ám azután valami furcsa történik: Dave és Julia fölfedezik, hogy a sablonok mellőzésével tulajdonképpen elszalasztották az egész középiskolát. Sőt talán a szerelmet is.

ADI ALSAID

Mexikóvárosban született és nevelkedett. A Nevadai Egyetemre járt Las Vegasban. Diploma után mindent bepakolt a kocsijába, és elköltözött a kaliforniai partvidékre, hogy felcsapjon regényírónak. Azóta már visszatért szülőhelyére, ahol könyveket ír, kosárlabdaedzősködik, és olyan fűszeresen étkezik, amennyire csak az ínye bírja. Mexikón és Las Vegason kívül lakott már Tel-Avivban, valamint a kaliforniai Monterey-ben is.

Tudj meg többet a könyvről:

www.adialsaid.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Alsaid tökéletesen ragadja meg az érettségizők iskolaundorának szépségeit, azt az időszakot, amikor a végzős diákok egyszerre unatkoznak és izgulnak, búslakodnak a múlton, és mégis visszasírják azt. E néhány hét alatt minden lehetséges, akár még az elvesztegetett pillanatok bepótlása is.”

Kirkus Reviews

„A szerző ügyesen mutatja be Dave komplikált érzelmeit, amelyeket a fiú hosszú ideje táplál Julia iránt. A két jó barát évődése, valamint a hajszálpontos érzelmi egymásra hangolódás értékállóvá teszi a regényt.”

Booklist

„A könyv igazán szórakoztató pillantást vet arra a kérdésre, amit a romantikus vígjátékok újra meg újra feszegetni szoktak: vajon egy férfi meg egy nő maradhatnak-e csupán barátok...”

School Library Journal

„Gondolatébresztő és a végletekig elkápráztató elmélkedés szerelemről, barátságról és mindenről, ami a kettő között van.”

Nicola Yoon, a Minden, minden szerzője

„A Soha, mindig, néha vérpezsdítő regény a barátságról és a közhelyekkel dacoló gyöngéd érzelmekről. Szórakoztató merengéseivel illetve örök érvényű igazságaival leveszi a lábukról az olvasókat.”

Publishers Weekly

Adi Alsaid

— részlet —

PROLÓGUS: A LISTA

DAVE A LÁBA MELLÉ dobta a hátizsákját, és leült a padra, amelyik a Morro-öböl kikötőjére nézett. Imádta az itteni kilátást: az óceán úgy terült el előtte, mint maga a jövő, egyöntetű felületét nem bontotta meg más, csak a lehorgonyzott vitorlások fehérlő árbócai meg a rozsdás vaskorlát, amire a naplementében gyönyörködők támaszkodtak. Tettségzett neki, hogy nagyon messzinek érzi San Luis Obispót, holott csak negyedórányi távolság választotta el onnan. Legfőképpen azt élvezte, amint Julia homlokráncolva bukkant föl a látótere szélén. Színlelt bosszankodással rajta tartotta a szemét, próbált nem mosolyogni, mialatt odalépett hozzá, azután úgy huppan le közvetlenül mellé, mintha a világon sehova máshova nem tartozna.

– Helló, dinka! Bocs, hogy késtem.

Dave pont akkor nézett föl, amikor Julia leült. A lány a szokásos öltözkét viselte: sortot, vállpántos felsőre vett kék skót kockás inget és a strandpapucsot, amit annyira szeretett, hogy most már több volt rajta a szigetelőszalag, mint az eredeti gumianyag. Gesztenyebarna haját laza lófarokba fogta, a fülénél egy-egy tökéletes tincs kunkorodott. Dave biztosra vette, hogy ha a lány jelenlétében valaha is kihunynak a fények, csillogó szeme többet ér az elemclámpánál.

– Semmi gond. Milyen volt a hétvégi kikapcsolódás anyukáddal?

– Világbajnok. Ne érts félre, az apák is szuperek, de anyukám a legmenőbb fej a földkerekségen.

– Túlozni nem ér – mondta Dave.

Julia bokánál keresztbe tette a lábát, és körülnézett a kikötőben.

– Lemaradtam valami érdekesről?

– Egy pár összeveszett a fagyizó előtt. Nem hallottam, mit mondtak, de a lány szívszaggatóan sírt. Legszívesebben megölelgettem volna, de az talán kicsit furán vette volna ki magát.

Julia rámosolygott, és lopva szürcsölt a bubble teából, amit a fiú eddig a kezében tartott.

– Mesélj még anyukádról! Mitől olyan jó fej?

– Mindentől – felelte Julia. – Olyan életet él, amiről nem gondoltam, hogy egyáltalán lehetséges. Egyszer elkerekedett Kanadától Chiléig. Nem mocin, hanem bicajon. Hónapokon keresztül. Más felnőttek kilenctől ötig dolgoznak, azután hazamennek tévét nézni. Ő meg végigpedálozott egy egész kontinenst.

– Azta! – ámuldozott Dave. – Ez király. Hogyhogy még sosem járt erre?

– Túlságosan leköti a saját szupersége – mondta Julia. Kis ideig nézelődött, lötyögtette az italt a kezében. Dave követte a tekintetét egy kisfiúhoz, aki háromkerekű biciklin igyekezett le a kikötőbe, a szülei büszkeségtől sugárzó arccal, ráérősen ballagtak mögötte. – Szóval holnap középiskola. Nagy nap.

– Aha – felelte egy vállrándítással Dave, és a teájáért nyúlt, hogy visszaszerezze.

Elképzelte, mit csinálhatnak más srácok a középiskola kezdete előtt. Kiválasztják a szerelésüket, levágatják a hajukat, civakodnak a szüleikkel és a testvéreikkel, olyan SMS-eket küldözgetnek egymásnak, amelyekben több a hangulattel, mint a szabályos központosítás.

– Ötletek? Aggodalmak? Mesterkedések?

– Hát... tudod. Semmi különösebben középiskolás. Világuralomra törés.

A lány féloldalasan elmosolyodott, azután mélyen a fiú szemébe nézett, amitől Dave mindig vagy mázlistának érezte magát, vagy azt hitte, menten pocsolóvá olvad. Igen, mióta megismerkedett Juliával, egyfolytában mázlista pocsolójának érezte magát.

– De azért továbbra is önmagunk maradunk?

– Ezt hogy érted?

– Hát úgy, hogy... mi eléggé elütünk a legtöbb embertől, igaz? Nem azt tesszük, amit mindenki más. Nagyobb valószínűséggel biciklizünk végig egy földrészen, mint hogy egész délután tévét néznénk.

– Azt hiszem, igen.

Julia ivott a fiú bubble teájából, az ujjnyi vastag szívószállal a papírpohár alján pihenő tápiókagyöngyök sötét pöttyeit vette célba. Miután fölszippantott néhányat, elgondolkodva majszolgatta őket, és lenézett a földre.

– Amíg nem változunk át igazi középiskolássá, inkább a többiekhez és kevésbé önmagunkhoz hasonlóvá, addig részemről minden rendben.

A fiúra pillantott, azután a kikötőn túli öbölre nézett, ahol a víz már kezdte átvenni a lenyugvó nap színét.

– Szóval nem lehetek a suli focicsapatának hátvédje, aki a pomponlánykapitánnyal randizik?

– Mindjárt a képedbe vágom ezt a teát.

Dave a vállával finoman megbökte a lányt, és mint mindig, most is izgatóan hatott rá Julia közelsége, bőrének a kockás ing alól áradó melege.

– Szerintem semmi okod az aggodalomra. Akarva sem tudnál sablonossá válni.

Julia mosolyogva fogadta ezt, és visszatűrt a füle mögé egy tincset. Két kézzel a pad aljába kapaszkodott, kissé előrehajolt, nyújtózkodott, és a barna hajfürt újra az arcába hullott. A lába melletti hátizsákba rúgott.

– Van nálad valami papír? Támadt egy ötletem.

A Sosemek,

avagy

Dave és Julia útmutatója a Valódi Középiskolai Élményhez:

1. Sosem hagyjuk, hogy a kajáldai asztalunkról jegyezzenek meg bennünket. Folyton vándorlunk.

2. Sosem pályázunk szalagavatói bákirályi/királynői, diákszövetségi elnöki, illetve más olyan pozícióra, ami az iskolai évkönyvben saját oldallal jár.

3. Sosem veszünk részt a Kapoor fivérek házibuliján (se más olyan bulin, ahol csak a „SöR” a hívószó)

4. Egyértelműen sosem rendezünk sörközpontú bulit, ha bármelyik szülő éppen elutazik.

5. Sosem festjük a hajunkat a szivárvány színei között megtalálható árnyalatra.

6. Sosem nudizunk tengerparton, parkban vagy más olyan helyen, ahol pucér fotó készülhet rólunk, ami azután vírusként terjedhet a neten.
7. Sosem jövünk össze tanárral. (Helyettesítő tanerők elfogadhatóak).
8. Sosem epekedünk némán valaki után a középiskola egész ideje alatt.
9. Sosem indulunk nagyszabású, „egész életünkre kiható” autós túrára.
10. Sosem randizunk a legjobb haverunkkal.

ELSŐ RÉSZ

DAVE

CSAKNEM NÉGY ÉVVEL KÉSŐBB

A DAVE MELLETT elslattyogó srácok mintha egy másik univerzumban léteztek volna. Szembeötlően gyorsan mozogtak, izgágán viselkedtek, fülsértően hangoskodtak. Görcsösen szorongatták a hátizsákjuk pántját, fölöslegesen gyakran nézegették magukat a szekrényük ajtajának belső oldalára akasztott pici tükörben, és úgy viselkedtek, mint akiknek borzasztó fontos minden. Dave tudta az igazságot: semmi sem fontos. Semmi más, csak az a tény, hogy amikor a tanítási napnak vége, Juliával a Morro-öbölben töltik a délutánt.

Senki sem szólt neki előre, hogy az érettségi évének márciusa olyannak fog tűnni, mintha gyümölcskocsonyából állna. Miután a Kaliforniai Egyetemről értesítették, hogy felvételt nyert a Los Angeles-i campusra, a középiskola lényegében valami átlátható jelleget öltött. Két nappal később, amikor Julia a tengerparton mindössze egyórányi távolságra elterülő Santa Barbara-i campusról kapott gratuláló levelet, az egész világ felélénkült, olyanná alakult, mint a bolti gyümölcskocsonyaporok rikító alapszínei. Dave és Julia szünet nélkül röhögéseltek.

Egy fej jelent meg mellette, a szomszédos szekrénynek támaszkodó Juliáé. Bár naponta láthatta a lányt, furcsa módon mégis mindig meglepődött, milyen érzés a közelében

tudnia. Julia halkán a szekrényhez koppantotta a fejét, és a füle mögé fésülte a haját.

– Olyan, mintha megállt volna az idő. Esküszöm, tíz évet ülttem Marroney óráján. Nem hiszem el, hogy még csak ebédszünet van.

– Engem itt már semmi sem tud érdekelni – közölte Dave a szekrénye belsejével. A hetek óta ki sem nyitott történelemkönyve tetején halmozódó, gyűrött papírok közül egyetlen kitépett lapot vett magához. – Tavaly egy rajz házira egy hármast is beszedtem.

Megmutatta Juliának a művét: a türkizkék óceán közepén egy holdsarló alakú, parányi szigetet, amelyen egyetlen pálmafa nőtt.

– Az egyetlen ne mutogasd, mert még megvonják az ösztöndíjadat.

Dave gombóccá gyűrte a papírt, és a közelükben álló szemétkosárba hajította. A galacsin lepattant a kosár széléről, és visszagurult a fiú lábához. Felvette, és visszarakta a szekrénybe.

– Marroney említésre méltó mai kunsztjai?

– Egy hangra sem emlékszem – mondta Julia, és oldalra húzódott, hogy helyet engedjen Dave szekrényszomszédjának. – Az egész nap alig jutott el az agyamig. – Mély sóhajjal Dave vállára hajtotta a fejét. – Azt hiszem, megevett egy darab krétát.

Egészen fesztelenül tudott a fiúhoz érni, ezzel gyönyörteli kint okozott neki. Dave tovább fürkészte szekrénye sivár pusztaságát, kidobott egy penészes fél bucit, időnként mérsékelt kíváncsisággal széthajtogatott egy-egy papírlapot, igyekezett nem sokat mozogni, hogy Julia is veszteg maradjon. Nagy kupacba gyűjtötte a kidobásra szánt, és jóval

szerényebb méretűbe a megőrzendő papírokat. A kisebbik egyelőre Julia két, órai üzenetctílijét tartalmazta, valamint egy novellát, amit Dave emelt szintű angolon olvasott.

– Ugye megyünk ma a kikötőbe?

– Egyedül annak köszönhetem, hogy nem hülyültem még meg – felelte Julia elhúzódom. – Figyeld, minek vacakolunk itt ennyit? Éhen halok. Marroney meg sem kínált a krétájával.

– Engem itt már semmi sem tud érdekelni – ismételte meg Dave.

A lány érintésének hiánya fölszabadította, a szemeteshez lépett, és a szekrényéhez vonzolta, majd folytatta a selejtezt; a könyvek kivételével mindent kidobott. Egy csokipapírba csomagolt, kulimásztól ragacsos USB-drive is a szemetesben végezte. Csak néhány lap maradt a sarkokba dugva, egy-két fecni a vaskos történelemtankönyv alá szorult.

De valamin megakadt Dave szeme. Egy olyan gondosan összehajtogatott papíron, hogy egy másodpercig azt hitte, talán egy féltve őrzött levélke az anyjától. Kilencéves korában vesztette el az édesanyját, és bár megtanult együtt élni ezzel, továbbra is ereklyeként kezelte a hátrahagyott holmikat. Amikor azonban kibontotta a lapot, és rádöbbsent, mit tart a kezében, mosolyra nyílt az ajka. Lesiklott a tekintete a lista nyolcadik tételéig: *Sosem epekedünk némán valaki után a középiskola egész ideje alatt.*

Juliára nézett, felidézte magában a napot, amikor azt a listát írták, és hirtelen melegség öntötte el a gondolatra, hogy négy év alatt semmi sem állhatott közük. Julia a hátizsákja pántjába kapaszkodott, kezdte elveszíteni a türelmét. Dave mindent gyönyörűnek talált benne, de profilból imádlta leginkább. A nyaka vonalát, finoman előreugró állcsúcsát,

kidomborodó kék szemét. A fülét, a leghelyesebb fület a földön, vagy talán az egyetlen helyes fület, amit valaha is alkottak.

– David Nathaniel O’Flannery! Mit keresünk még mindig itt?

– Hogyhogy ilyen régóta a legjobb haverok vagyunk, és mégsem tudod megjegyezni a teljes nevemet?

– A monogramodat nagyobbbrészt tudom. Na, mehetünk végre?

– Nézd, mit találtam!

– Marroney szemölcsét tizedikből?

– A Sosomeink listáját.

Julia megfordult, szembenézett vele. Pár focista haladt át kettejük között, valami péntekre szervezett buliról beszélgettek. A lány némán, fölvont szemöldökkel tanulmányozta Dave-et.

– Ugye nem hazudnál nekem, O’Flannery? Azt soha nem bocsátanám meg!

– Gutierrez. A családnevem Gutierrez.

– Ne térj el a tárgytól! Tényleg megtaláltad? – Intett a fiúnak, hogy adja oda neki a papírt, amit Dave meg is tett, közben ügyelt rá, hogy az ujjaik egymáshoz súrlódjanak. A linnóleumpadlós folyosók lassanként elnéptelenedtek, ki-ki elvonult az ebédelőhelyére. – Egyik nap pont erre gondoltam. Még anyukámnak is írtam róla – mondta Julia a listát olvasgatva. Mosoly játszott az ajkán, ami egyébként elég vékony volt, bár Dave el sem tudta képzelni, hogy másmilyennek kívánja. – Egész szép munkát végeztünk, nem tértünk el tőle.

– Azt az esetet leszámítva, amikor összejöttél Marroneyval – jegyezte meg Dave, a lány mellé állt, és vele együtt olvasta a listát.

– De szép is lett volna! Az egy álompasi.

Dave becsukta a szekrényét, és menetközben bekukkantottak a tantermekbe, figyelték a tanárokat, akik hozzáfogtak ebédjükhöz, dolgot javítottak, mialatt műanyag dobozokban magukkal hozott elemózsiájukat fogyasztották. Dave és Julia szóltanul megálltak Mr. Marroney terme előtt, és nézték, ahogy egy méterrúd végére állított ceruzát próbált egyensúlyozni.

– Ezt az egyet bántad meg a középiskolás évekből?

– Van benne valami játékos vonzerő – jelentette ki Julia fennhangon, nem törődve a nyitva hagyott ajtóval. – Meglepő, hogy te nem látod.

Egy darabig bámészkodtak, azután a menzához indultak. A létező leghosszabb sor fogadta őket, végigkígyózott az asztalok között, és majdnem az ajtóig ért. Az összes helyet rég elfoglalták, nemcsak bent, az étkezdei asztaloknál, hanem kint, az aszfalton is.

– Egész frankó, hogy tényleg nem lett törzsasztalunk a kajáldában – intett a kezében tartott listára Dave. – Nem is emlékeztem, hogy ez szerepelt a listánkon. Hát te?

– Én sem – rázta a fejét Julia. – Furán működik a tudatalatti. – A hátizsákjába nyúlt, előkapott egy szem zöld almát, és lagymatagon a pólója szegélyéhez dörzsölgette. – Mit szólsz a tornateremhez?

A fiú vállat vont, és átvágtak az aszfaltos részen, a focipálya mögött megbújó kosárlabdacsarnokhoz. Maroknyi hely közül szoktak választani, rendszerint szó nélkül állapodtak meg az asznapiiban, egyszerre indultak el abban az irányban, mintha ugyanazon a láthatatlan kötélén vontatnák őket. Beléptek az ódon épületbe, ami régen penészszagot árasztott, amíg új kosárlabdapályát nem létesítettek benne, azóta pe-

nész és friss faburkolat szaga keveredett odabenn. Az újrifestett falak az iskola színeiben, sárgában és bordóban pompáztak. A mennyezetre függesztett sportászlók mellett egy leeresztett focilabda díszelgett a szarufákhoz szegezve.

Julia a lelátó műanyag üléseihez vezette őket. Egy csapat srác kosárra dobált, az egyikük Dave-re nézett, és odaordította neki:

– Figyelj, öreg, eggyel kevesebben vagyunk. Nincs kedved beszállni?

– Kösz, nincs – felelte Dave. – Egyszer nagyon rosszat álmodtam a kosárlabdával, és azóta sem bírok játszani.

A srác a homlokát ráncolta, azután a társaira nézett, akik a fejüket csóválták, és nevettek. Dave helyet foglalt Julia mellett, a srácok pedig folytatták a kosárra dobálást.

– Szerintem máskor is ellőtted már ezt a poént – mondta Julia, és beleharapott az almájába.

– Tulajdonképpen meg vagyok sértve a nevedben, hogy téged nem hívtak játszani.

– Egyszer hívtak.

– Komolyan? – Dave a hátizsákjában turkált a műanyag doboz után, amit reggel pakolt be magának. – Miért nem emlékszem erre?

– Irtó nagyot alakítottam. Zsákoltam. Több pontot szereztem, mint az egyetemi felvételin összesen. A teremben tartózkodó összes hímnemű egyed azonnal elfojtotta magában az emléket, nehogy a hiúsága helyrehozhatatlan kárt szenvedjen.

Dave nevetve emelt a szájához a műanyag villájával egy falat rizses csirkét. Az ételre halványan emlékezett gyermekkorából, azután az anyukája egyik régi szakácskönyvében megtalálta a receptet, és megtanulta egyedül elkészíteni. Az

apja meg Brett, a bátyja mindmáig egy szót sem szóltak róla, de két napnál tovább sohasem állt a hűtőben a maradék.

– Anyukád hallatott magáról mostanában? – kérdezte.

Juliáról a két nevelőapja gondoskodott, de a vér szerinti anyja állandóan ott lézengett valahol a háttérben, időnként kapcsolatba is lépett vele. Julia bálványozta őt, Dave pedig, aki évek óta sóvárgott a saját édesanyja után, nem tudta hibáztatni ezért.

– Aha – felelte Julia, és nem bírta megállni mosolygás nélkül. – Még telefonálgat is. A múltkor hallottam, ahogy apuim azt mondták neki, bármikor szívesen fogadják, szóval sanszos, hogy látogatni készül.

Dave odanyúlt, megfogta Julia fejét, és jobbra-balra ingatta. Réges-régen, a felső tagozat félszeg éveiben ezt honosította meg rokonszenvet kifejező gesztusként, és olyankor alkalmazta, ha egyébként nem tudta, hogyan érjen a lányhoz.

– Julia! Ez király!

– Megfulladok az almától, te dilis! – rázta le magáról Julia. – Nem akarok vérmes reményeket táplálni.

– Ő annál inkább táplálhat vérmes reményeket, mert a vér szerinti lánya szuper.

– Eddig nyolc országban élt, híres festőkkel és szobrászokkal dolgozott. Ne vedd zokon, drága barátom, de a szuperség mércéje szerintem kicsit magasabb nála, mint a tiéd.

Dave még egy adag rizst tolt a szájába, és lassan rágcsalt, közben a kosarasokat figyelte, akik büntetőket dobtak, hogy eldöntsék a csapatok felállítását.

– A nagyvilági élete hidegen hagy. Ha nem jön el hozzád látogatóba, akkor a szuperséget illetően harmatgyöngye az ítélőképessége.

A szeme sarkából Juliára sandított, aki félretette az almacsutkáját, és egy szalvétába csomagolt szendvicset vett ki a zsákjából. Dave arra várt, hogy elcsípje a lány mosolyát, amiről tudhatja, hogy ő idézte elő. Ehelyett csak azt látta, hogy Julia tekintete a Sosemek listájára villan, ami az ő térdén pihen. Mindketten a pályán zajló blokkolás játékra fordították figyelmüket, és ímmel-ámmal eszegették az ebédjüket.

Dave az aznapi utolsó két órán a bőréen érezte a ketyegő másodperceket, mintha bogarakként mászkáltak volna rajta. Újra elolvasta a Sosemek listáját, magában mosolyogva emlékezett vissza arra, ahogy Juliával egymás kezéből lopkodták ki a tollat, hogy a következő tételt papírra vessék. Kibámult az ablakon a kéklő kaliforniai égboltra, a padja alatt SMS-ezett Juliának, mérgesen pillantott a leghátul ülő két gyerekre, akik valamiért azt hitték, amit csinálnak, elég halk ahhoz, hogy suttogásnak nevezzék. Közvetlenül mellette Anika Watson szorgosan jegyzetelt, Dave nem értette, honnan merít ennyi energiát. Eltűnődött, vajon Anika hány tételt teljesített a Sosemek listájáról, és elmegy-e Kapoorék péntek esti bulijára, amiről véletlenül hallott, amikor a többiek beszélgettek róla. Körülnézett a tanteemben, és minden jelenlévő feje fölé egy-egy számot képzelt, ami azt jelezte, hánynak tett eleget az illető a Sosemek közül.

A nap legutolsó kicsengetésekor Dave és Julia a folyosón találkoztak, szótlanul indultak ki a parkolóba, ahol Julia eredetileg fehér Mazda Miatájának kellett volna csillognia a kaliforniai napsütésben, de az egyeztetendő porréteg jóvoltából, aminek a letisztogatásával a lány sosem bajlódott,

a kocsi fényvisszaverő képessége elhanyagolható mértékűre csökkent.

Mielőtt Julia bármit mondott volna, Dave már tudta, mi jár az eszében. Elég jól ismerte a lányt ahhoz, hogy olvasson a hosszú szünetekből, amelyekben a lista megtalálása óta egyetlen dolog honolt.

– Mi lenne, ha végigcsinálnánk a listát? – hangzott a lány mosolyt fakasztó kérdése.

Dave vállat vont, és belökte a hátizsákját a Mazda csomagtartójába.

– Miért tennénk?

– Mert még két hónap ebből, és begolyózik – felelte Julia. Kicipzározta kapucnis világoskék felsőjét, és bedobta a kocsi, a fiú hátizsákjára, azután kilépett a szandáljából, és azt is becsúsztatta a csomagtartóba. – Már semmi bizonyítanivalónk sem maradt. A középiskola nem változtatott meg bennünket. Talán ideje kipróbálni azt, amit az összes többi mostanáig művelt. Csak balhéból. Bizonyisten ránk férne némi szórakozás.

A pompás huszonöt fokos idő inkább Los Angeleshez illett volna, mint San Franciscóhoz, bár San Luis Obispo pontosan a két nagyváros között félúton helyezkedett el. Párás tengeri szellő lengedezett, és most, hogy Julián csak a spagettipántos top maradt, a szépsége majdhogynem fárasztotta Dave-et. A fiú hosszú ideje tartotta kordában a szerelmét. Hosszú ideje hagyta, hogy mozizós estéiken a lány a vállára hajtsa a fejét, az ölében nyugtassa szinte mindig harisnyátlan lábát, és közben közömbösen szorongassa a bokáját. Dave a középiskola négy teljes éve alatt a sablonosság szobraként, némán epekedett a legjobb haverja után.

Kinyitotta az utasoldali ajtót, és átnézett Julia kocsijának inkább barna, mint fehér teteje felett, amit esőcsepp alakú koszfoltok borítottak, noha hetek óta nem esett.

– Úgy hallom, Kapooréknál pénteken bulit rendeznek.

Julia mosolyt ragyogtatott rá.

– Nézzenek oda! A kis jól értesült.

– A magamfajta befolyásos személyiségtől elvárható, kérem, hogy lépést tartson a legfrissebb fejleményekkel!

A lány nevetve dobta le magát a vezetőülésre.

– Szóval, elmarad a mozizós péntek este? Helyette buliba megyünk? Piros műanyag pohárba töltött sörrel, fullra föltekert toplistás számokkal, korunkbeli srácokkal? Az emeleti szobákban összebújó párocskákkal, a kert bokrai közé rókázással, és legalább egy sírva elrohanó lánnyal?

– Vélhetőleg – felelte Dave. – Voltaképpen sosem jártam még buliban, úgyhogy fogalmam sincs, mi szokott történni ott.

Julia lenyitotta a kocsik tetejét, majd kifordult az iskola parkolójából, jobbra kanyarodott, a kaliforniai 1-es út és a Morro-öböl kikötője felé tartott.

– Szóval? Belevágunk? – kérdezte Dave. – Mostantól mi is azt csináljuk, amit a többiek?

– Miért ne? – felelte Julia, és Dave oldalról önkéntelenül rámosolygott, mert a lány szeme hihetetlenül kékllett a napfényben, egyértelműen látszott rajta, hogy az édesanyjára gondol. – A buli előtt átmegyek, hogy eldöntsük, mit vegyünk fel.

– És megbeszéljük, mennyire rúgjunk be – tette hozzá Dave.

– És kivel smároljunk.

– Ühüm.

Dave előrefordult, és hátradőlt az ülésen. Lehajtotta az ellenzőt, és oldalt kinyújtotta a karját a kocsiból, érezte, ahogy a bőrét süti a nap. Egyre csak mosolygott, bőséges gyakorlatot szerzett már abban, hogy leplezze: egy kicsit épp megszakadt a szíve.

PÉNTEK KAPOORÉKNÁL

PÉNTEKRE DAVE SZINTE teljesen megfélekezett róla, hogy azt tervezték, elmennek a buliba. De osztályfőnökin, amikor megkérdezte Juliától, melyik filmet szeretné aznap este megnézni, a lány emlékeztette, hogy abban maradtak, ezúttal nem hagyják ki Kapoorék buliját. Enyhe rettegés töltötte el Dave-et, amint elképzelte a részeg barmok társaságában, szar zenével töltött estét ahelyett, hogy egy mozi sötét nézőterén chipset rágcálnának Juliával, azután pedig egy falatozóban kávéznának.

Hatkor megérkezett Julia, hogy együtt készülődjenek. Ugyanaz a ruha volt rajta, ami aznap a suliban, vagyis sort meg egy San Franciscó-i könyvesbolt emblémájával díszített póló. Mezítláb jött, de nejlonszatyrot hozott, amiben Dave egy pár magas sarkút és néhány dobozt látott.

– Ugye, csak viccelsz ezzel a cipővel?

– Helló, ha én egyszer átmegyek sablonosba, nem állok meg félúton. – Julia belépett a házba, és ahogy elhaladt a fiú mellett, kissé hozzáért az oldalához. – Alig várom a pillanatot, amikor az összes többi lány kibújik a magas sarkújából, hogy mezítláb mászkáljon, és rádöbben, mekkora zseni vagyok, mert eleve nem vettem fel cipőt.

– Nem hiszem, hogy ez középiskolás dolog – jegyezte meg Dave, miközben követte a lányt a konyhába. – Szerintem a magas sarkú inkább felnőtt sablon.

Julia a pultra pottyantotta a szatyrot, és a homlokát ráncolta.

– Ne fossz meg ettől, Dave! Az univerzum ma este igazolni fogja a lábbelivel szembeni megvetésemet.

Benyúlt a szatyorba, és süteményport, tojást meg egy csomag szivárványszínű cukorgöngyöt vett elő.

– Ez meg micsoda?

– Apuim azt mondták, bárdolatlanság üres kézzel betoppanni egy házibuliba – felelte.

– Szóval saját készítésű muffint viszünk Kapooréknak?

– Igen, de őszintén szólva, határozottan arra számítok, hogy a javát mi ketten faljuk be.

Dave a kezébe vette a süteményporos dobozt, megvizsgálta, nemigen tudta, miként fogadják majd a gesztust az évfolyamtársaik, de végül úgy döntött, bármilyen zavaró is ez a mozzanat, képes belenyugodni.

– Úgy gondolom, ha már elmegyünk ebbe a buliba, ezzel az erővel az édesség is belefér.

– Naná – helyeselt Julia, és a sütő fölé hajolt, hogy bekapcsolja az előmelegítéshez.

– Csak ti vagytok az egyedüli érettségizők, akik péntek este sütit sütnék.

Brett egy pillanatra fejcsóválva megállt a konyhaajtóban, majd a hűtőhöz lépett, és kivett magának egy sört. Dave sem maradt vissza a növésben, száznolcvanas magassága átlagosnál erősebb testfelépítéssel párosult, de ha Brett rendesen kihúzta magát, az öccse óhatatlanul úgy érezte, eltörpül mellette. Dave egy az egyben az apjára ütött, Brett azonban

az anyjuk vonásait, turcsi orrát és világosabb szemét örökölte.

– Mielőtt uraságod elhamarkodott következtetésekre ragdatná magát, szíves tájékoztatásul közlöm, hogy le lehet szállni a magas lóról, ma este Kapoorék bulijába megyünk.

Julia addig nyitogatta a konyhaszekrény ajtajait, amíg nem talált keverőtálat.

– Ti? – Brett az öccsére nézett, aki csak a vállát vonogatta.
– Azt megnézem!

– Biztosra veszem, te is minden alkalmat megragadnál, hogy újra középiskolás lányokkal lóghass.

– Ugyan, mellettetek esélyem sincs. – Brett húzott egyet a söréből. Most töltötte be a huszonegyet, ezzel óriási megkönnyebbülést szerzett az apjuknak, aki már egy ideje megengedte, hogy Brett alkoholt igyon. Az édesanyjuk halála után Brett segített gondoskodni Dave-ről, és ezzel az apja szemében kivívta a jogot, hogy azt csináljon, amit csak akar.
– Szóval, mire fel ez a sütés?

– Bunkóság üres kézzel betoppanni – szólalt meg Dave.

– Nekem nyolc – nevetett Brett. – Sok szerencsét hozzá!
– Még egy kicsit a hűtőnél ténfergett, megitta a sörét.
– Hogyhogy még mindig járnak Kapoor testvérek abba a suliba? Azt hittem, a legkisebbek velem egy évben végeztek.

– A hármásikrek csak jövőre érettségiznek – mondta Dave, miközben cukrot és tejszínt öntött a keverőtálba a krémhez.
– És azt hiszem, utánuk becsúszott még egy baba, aki most felső tagozatos.

– Azt rebesgetik, a Kapoor szülők csak azért sokasodnak, mert hadsereget szerveznek – mondta Julia. Alig néhány perce kezdtek hozzá a cukrászkodáshoz, de Juliának már sikerült tetőtől talpig összemaszatolnia magát. Jutott a süte-

ményporból a hajára meg az orra hegyére, és a keverékből egy pöttynyi az állára kenődött. Dave nehezen állta meg, hogy lefényképezze, vagy áradozzon, hogy milyen imádnivaló így. – A családjuk nemzedékek óta dolgozik rajta, hogy elfoglalja San Luis Obispót.

– Rég tudtam – bólogatott Brett, és a szemetesbe dobta a sörösdobozt, elővett egy másikat, és olyan öblöset böffengett, hogy a hang egy basszusgitárosnak is becsületére vált volna. – Apu, nem kérsz sört? – kurjantott be a nappaliba, ahol az apjuk valószínűleg a főiskolás kosárlabda-bajnokságot nézte.

Válaszul valami dörmögés hallatszott, úgyhogy Brett előkapott még egy sört, és maga mellé, a konyhapultra tette.

– Azt ne bontsd ki! – szólt rá Dave. – Kell egy sofőr a bu-lira.

Brett dacosan felpattintotta az újabb sört, és leszürcsölte a nyíláson kisistergő habot.

– Tizennyolc évesen legfőbb ideje, hogy jogosítványt szerezz.

– Most az a szándékunk, amiről az agyatlan haverjaiddal azt mondanátok, hogy totális elázás. Ebből a szempontból kevésbé lényeges, hogy Dave-nek nincs jogsija – magyarázta Julia. – Máskülönben én is vezethetnék, ha akarnék.

Brett a fejét csóválta.

– Teljesen egymásra vagytok utalva. Ez már kölcsönös függőség.

Dave elvörösödött, de Julia szemrebbenés nélkül keverte tovább a sütemény tésztáját.

– Nem függőség, hanem kötődés – jelentette ki.

– Talán összenövés. Csípőben – vélte Brett, és a sörét kortyolgatta. – Úgyhogy csak óvatosan azzal a piával, mert

valószínűleg közös a májakat. Egy óráig sem fogod bírni a gyűródést azon a bulin.

Julia összevonta a szemöldökét, azután a fiú orra előtt ve-regette le a kezéről a süteményport.

– Mi a francért ne bírnám?

Brett köhögött, elhessegette az arcától a fehér porfelhőt.

– Nekem a viselkedésed nagyon... nem is tudom... Mű-vészies.

Julia nevetett.

– Nem festek, nem írok, nincsenek szobraim, nem ját-szom semmilyen hangszeren. Szerintem nem tudod, mit je-lent az, hogy művészies.

– Azt hiszem, intelligensnek próbál nevezni téged, csak lekicsinylően.

– Arra céloztam, hogy poénból mész el egy buliba, mezít-láb és muffint viszel. – Brett újra ivott, és közben átgondolt valamit. – Igazatok van, a *művészies* nem megfelelő szó. Azt kellett volna mondanom, hogy *tudatlan*. Kapoorék házibuli-jai legendásan féktelenek. Kétlem, hogy tudod, mire vállal-kozol.

– A sörpongbajnokság bizonyára félelmetes – mondta Ju-lia, és visszafordult a sütésztházhoz. – Tudod, mielőtt belép-tél, voltak kétségeim. De most már tuti, hogy eszelős nagy parti lesz. Alig várom, hogy láthassam valaki szemében azt a csillogást, amikor kezdi úgy vélni, hogy a középiskolás idő-szak a csúcs. A te tekinteted is olyan, Brett.

Brett körülnézett a konyhában, gúnyos nevetést hallatott, ami inkább nyerítésre hasonlított. Dave látta rajta, hogy va-lami visszavágáson töri a fejét. Egy idő múlva Brett a hom-lokát ráncolta, dörmögött valamit a sütiről, azután bement a nappaliba az apjához. A tévénézés a kedvenc elfoglaltságaik

közé tartozott. Csöndben művelték, sosem mutatták ki, hogy ez a tevékenység közelebb hozza őket egymáshoz. Olykor Dave-nek is kedve szottyant, hogy csatlakozzon hozzájuk, de valahogy úgy tűnt, ez csak a kettejük időtöltése. Dave nem nagyon bánta ezt, mert megvolt a maga szótlán módja arra, hogy közel érezhesse magát az apjához: főztek egymásnak, ahogy azelőtt Dave anyukája mindannyiuknak.

– Én sosem tudom elérni nála, hogy az enyém legyen az utolsó szó. Meg kell tanítanod erre! – kérte Dave, és bele-dugta az ujját a krémbe, hogy megkóstolja.

Volt valami élvezetes abban, ahogy Juliát figyelte, aki önfeledten tett-vett a konyhában, szétkenődött süteménytészta meg tojáshéjdarabkák nyomvonalát hagyta maga után. Mire végzett, a kőpadló ragadt a szutyoktól, vaníliaaroma pettyezte. A fekete szekrényajtókon és a tűzhelyen mindenütt a lány ujjlenyomatai díszlelegtek. A mosogatóban szennyes edény halmozódott, jóval több, mint amennyire a sütéshez valóban szükség lett volna. Dave a maga részéről enyhén rendmániás volt, de Julia közelében a rumli szemet gyönyörködtetőnek, az élet rendetlensége könnyebben érthetőnek tűnt.

– Hát így ér véget a hagyomány – mondta, és helyet foglalt a reggelizőpult melletti egyik ülőkén. – Muffinnal és a Kapoor hadsereggel.

– Inkább bummal, mint nyüszítéssel – felelte Julia, és a szomszédos hokedlira ereszkedett. Kinyújtotta a kezét, és lesöpört valamit Dave válláról, mintha a fiú maszatolta volna össze magát a sütemény hozzávalóival. – Különben sem kell a drámázás. Nem áll jól neked. A jövő pénteken mozizhatunk, ha megunjuk a bulizást. És a társaságot.

Dave bólintott, értette a célzást, bár talán nem pontosan úgy, ahogyan a lány gondolta. Julia az iskolában meglehe-

tősen magának való benyomást keltett, és ebből kifolyólag Dave is. A fiú azonban eléggé barátságosan viselkedett az évfolyamtársaival, különösen olyankor, ha Julia nem volt mellette, hogy elvonja a figyelmét. Pár srác esetében talán még odáig is elment volna, hogy a haverjainak nevezze őket, bár az iskolán kívül igazából szóba sem állt velük. Csak egyszer vagy kétszer lógtak együtt, délben elmentek kajálni, azután egy lefüggönyözött tévésobában videojátékoztak, ahol állott tortillachips szaga terjengett és minden felületet kutya-szőr borított. A srácok szövegelése untatta Dave-et, nagyjából egy óra elteltével ráeszmélt, hogy hiányzik neki Julia társasága, és honvágyoszerű hevességgel tört rá a mehetnék. Az egyedüllét sosem zavarta, de azt kívánta, hogyha valaki mással kell egy levegőt szívnia, az Julia legyen.

– Igazad van – helyeselt Dave, és a buli miatti nyugtalan-sága oszladozni kezdett. – Ha már itt tartunk, esetleg azt az ígéretet is próbálhatnám megszegni, hogy nyilvánosan nem nudizunk.

– Majd gondoskodom róla, hogy a kép elterjedjen a neten, és egész hátralévő életedben szégyenkezve bánkódhass miatta.

– Ez igazán szép tőled! – Dave a lány fejére tette a kezét, és finoman megrázta. – Nem is tudom, mihez kezdenék ilyen hűséges barát nélkül.

– Például üres kézzel toppannál be házibulikba.

Dave kuncogott, még egy ujját beledugta a krémbe.

– Azért ismerd el, hogy ez elég fura! Ilyesmit művelni, miután éveken át óvakodtunk tőle.

Julia vállat vont, kisujjával csente el a krémet a fiú ujjáról, mielőtt Dave lenyalhatta volna.

– Nem hiszem, hogy ez ennyire súlyos. Egyszerűen rövid távú társas érintkezési kísérletnek tekintem. – Leszökönt a konyhai ülőkéről, és a sütőhöz lépett, bekukkantott az üvegajtón a süteményre. – Egyszer anyukám is kipróbálta.

– Elment Kapoorék házibulijára?

A szemét forgatta a fiúra.

– Dehogysis, te dilis! Hazajött az Egyesült Államokba, rendes állást vállalt. Ez kilencéves korom körül történt. Egy bankban helyezkedett el, az is eszébe jutott, hogy folytatja a tanulmányait. Azt mondja, ez volt az ő „társas érintkezési kísérlete a birkákkal”. Fél év múlva ismét felkerekedett, és még nagyobb örömmel tért vissza a rendszertelen életéhez.

Julia a pultnak támaszkodott, karba tette a kezét, nem nagyon nézett Dave szemébe. Tudta, hogy nyitott könyv a fiú előtt, de az anyukájával kapcsolatban sosem tudta ügyesen leplezni az érzelmeit.

– Látom, miben mesterkedsz. Párhuzamot vonsz a mostani helyzetünk és anyukád között, hogy ugyanolyan jó fejnek érezzem magam, amilyen ő.

Julia elmosolyodott, és egy konyharuhát vágott a fiúhoz.

– Ha nagyon béna lesz, egyszerűen lelépünk. Még titkos jelet is megbeszélhetünk.

– Minek titkos jel? – morgott Dave. – Simán egymásra nézünk, közöljük, hogy ez szívás, és elhúzunk.

– Légy szíves, éld bele magad ennek az egésznek a hangulatába! A titkos jelünk az lesz, hogy táncpárbajt kezdünk.

– Te teljesen meghülyültél!

– És máris imádsz érte – mondta vigyorogva a lány.

o o o

Kapoorék az iskolától nem messze, gyalog körülbelül negyedóránnyira laktak. Juliáék úgy ismerték az útvonalat, mint a tenyerüket, kocsival, biciklivel és sétálva egyaránt számtalanszor megtették a távot. Azon a péntek estén azonban olyan különös érzést keltettek az utcák, mint amikor az ember belép a saját otthonába, és azt látja, hogy átrendezték a bútorokat. A fák valahogy furcsán hatottak, a szokottnál lombosabbnak vagy magasabbnak, vagy veszjóslóbbnak. Jó, teljesen normálisan néztek ki, mégis különös volt észrevenni őket, miközben épp Kapoorék házához tartottak bulizni. Ebben az összefüggésben még Julia mellett lépkedni is kissé különösnek tűnt.

Amikor odaértek, Dave becsöngetett. Nem értette, mi ez a viszonylagos csönd, miért nem hallatszik bentről a popzenének állított, ütemes dübörgés. Amíg várták, hogy valaki beengedje őket, a muffin tálcáját takaró alufóliát zizegettette. Julia a vállára támaszkodott, amíg belelépett a magas sarkújába, a talpa szürkéllett a járdától. Amint végzett a művelettel, a fiúra grimaszolt.

– Miért... – szólalt meg, és Dave tudta, hogy ez nem kérdés, hanem panasz.

A Kapoor hármas ikrek egyike nyitott ajtót, tenispólójának gallérja fölhajtva – ettől a jelenségtől Dave-nek mindig tompa fájdalom ébredt a mellkasában. Julia pedig felhördült a Kapoor fiú kezében pirosuló műanyag pohár láttán.

– Sör a hűtőben, a mosogatóban és a fürdőkádban. Éppen sörpöngmeccs zajlik, ha be akartok nevezni. A tequilázáshoz csak a tequila hiányzik. – A fiú becsukta mögöttük az ajtót, és bekukucskált a süteményes tálca alufóliája alá. – Muffint hoztatok?

– Ühüm – felelte Dave, és egyre fokozódó megbánással leste a csukott ajtót.

– Királyság – mondta Kapoor, és visszaejtette az alufóliát, majd elvonult mellettük, az üres nappalin át a konyha felé.

– Azt hiszem, rettenetes hibát követünk el – suttogetta Dave.

– Még szép. Pont az volt a cél – mondta Julia, majd lábujjhegyen elindult a rongyszőnyegen, olyan óvatosan haladt előre, mintha mérgező cserjék között osonna. Széttárt kézzel egyensúlyozott, Dave pedig mellette lépkedett, hogy Julia rátámaszkodhasson.

– Tudatom veled, hogy rövidesen táncpárbajt kezdek.

– Jaj, csitulj el! Eddig egyetlen személlyel kerültünk érintkezésbe, ő pedig nem viselkedett valami szórakoztatóan.

Dave megtorpant, emiatt Julia kis híján orra bukott.

– Ne már, Julia! Piros műanyag pohárba töltött sör és felhajtott gallér. Teniszpólón. Ezt a bulibevezetőt csak az űberelhette volna, ha fülsértő rikkantással összezsapja a kezét, amikor meglát bennünket.

– Alacsonyra teszed a mércét. Megeshet, hogy ez az egyetlen középiskolás házibuli, amire valaha is eljöttem. Szeretnék minél többet látni belőle.

– Hogy majd jóleső érzéssel emlékezhess vissza a régi szép időkre?

A lány Dave gyomrába bökött, amit a fiú nagyjából egyenértékűnek vett azzal, amikor ő megfogta Julia fejét, és megrázta.

– Te dilis!

Egy pillanatig álltak a kihalt nappaliban, leginkább csak mosolyogtak egymásra. Dave elképzelte, hogyha most valaki belépne a helyiségbe, talán úgy látszana, mintha ők ketten egyformán szeretnék egymást.

– Ne csináld! – mondta Julia. – Fiatal még az este. Renge-
teg emberen mulathatunk.

A konyhában egy műanyag kerti asztal végénél a másik két Kapoor iker állt. Piros műanyag poharakat rendeztek háromszögbe az asztalon, mindegyikbe kis mennyiségű sört öntöttek. Ők is teniszpólót viseltek, bár más színűt, és a gal-
lérját hál’ istennek normálisan lehajtva. Három, a suliból halványan ismerős, másik srác lebzselt az asztalnál, azon vi-
tatkoztak, melyikük következik. Egy lány a sztereónál szá-
mokat válogatott. Tornacsukában volt, nem pedig magas sarkú cipőben, de Dave úgy döntött, nem hívja fel erre a fi-
gyelmet.

– Nem pont így képzeltem – súgta Julia fülébe Dave.

– Elég érdektelen – értett egyet Julia.

Integetéssel üdvözölték a buli mind a hat résztvevőjét, és
miután lazán leküldtek pár muffint, magukhoz ragadtak egy-
egy sört, majd a sörpongasztal mellé állva hallgatták, hogyan
fikázzák Kapoorék azt a két csávót, aki felülkerekedett az
iménti vitában, és a következő meccset vívta. Dave időnként
besegített, fölvette a leesett pingponglabdát, átadta a játé-
kosoknak, azután a farmerjába törölgette a kezéről a koszos
sörmaradványokat.

– Mit gondolt Brett, mit nem tudunk ezen kezelni? – kér-
dezte Dave.

– Biztosan az izgalmat – felelte Julia, kortyintott a söré-
ből, és csalódottan nézett körül a helyiségben.

Helyes, gondolta Dave. A jövő héttől visszatérnek
a mozizós péntek estéjükhöz.

Kisvártatva további vendégek kezdtek fölbukkanni, és
bömbölve megszólalt a slágerlista. A sörpongozók nagyobb
lármát csaptak, a fikázás kicsit röhejesebb hangnembe ment

át, de Dave nem tagadhatta, hogy így sokkal jobban szórakoztatja. („Az anyám simán beletalált volna abba a pohárba, miközben engem gyártottak.”) Grant Stephens dzsesszelt be, és éppen a suliválogatott emblémás dzsekijében feszített.

– Nem is tudtam, hogy a való életben is létezik ilyen hacuka.

Befutott a focicsapat többi tagja is, némelyikük a galléros csíkos pólójában domborított. Juan és Abby, a régi kosaras páros összeölelkezve érkezett. Dave mindig is úgy vélte, hogy ezek ketten a nyilvánosság előtti gyöngéd érzelmnyilvánításra vonatkozó iskolai előírások határait feszegetik, de ma esti teljesítményükhöz képest a mindennapokban nyilvánvalóan erősen visszafogták magukat.

Megjelent minden felismerhető klikk, valamint azok a csoportba sorolhatatlan lődörgők is, akik jellemzően két-három fős köröket, a Juliáékéhoz meglehetősen hasonló baráti kapcsolatokat létesítettek, Dave és Julia a nevükön kívül nem sokat tudtak róluk. Egytől egyig rámozdultak a sörre, majd ismét társas biztonságérzetük kicsiny bolygóiba tömörülve keringtek lassan a helyiségben, futólag érintkezésbe léptek más planétákkal, azután visszatértek a sörhöz, és újra továbblendültek tőle, körről körre hangosabbá váltak, feltűnőbben hadonásztak. Mindezek az emberek azért jöttek össze, hogy mérték nélkül, féktelenül piáljanak, vedeljék a sört, vodkaszélet nyeljenek olyan pohárkából, amelyet a kórházban a gyógyszerbevitelhez szoktak adni, alkoholos filccel firkáljanak Melvin Olnyck képére, mihelyt a srác kitérül a kanapén. Közvetlenül a számtalan Kapoor csemete család fotói mellett, a falnak támaszkodva Alexandra és Louise csókolóztak. Dave közgázóráról ismerte a két lányt, de eddig

nem sejtette, hogy jóban vannak, arról nem is beszélve, hogy párt alkotnak.

– Elég fura ez az egész, nem?

Julia bólintott.

– Hihetetlen, hogy ez folyt egész idő alatt, amíg középiskolába jártunk.

– Én is pont erre gondoltam – mondta Dave. Felhajtotta a maradék sörét, és néhány lépést tett, hogy az üres sörösdozokból lassanként szerte a házban emelt piramisok egyikének tetejére rakja. – Megpróbálom kideríteni, hol a slozi. Addig vigyázz, nehogy magával ragadjon ez a téboly!

– Várj, Dave, ne menj még!

– Mi az?

Úristen, de szép ez a lány! Egy kicsit kipirult az arca az alkoholtól és a házban összezsúfolódott tömeg által termelt hőtől. Kilépett a túsarkú cipőből, hirtelen visszaváltozott olyan természetűvé, amilyennek Dave mindig is ismerte. Látható megkönnyebbülés öntötte el. Egy másodpercre behunyta a szemét, ki-be hajlítgatta a lábujjait a ragacsos konyhakövön.

– Ez olyan jólesett, hogy esetleg ezért a gyönyörűségért is rászokhatnék a magas sarkúra. – Mosolyogva fölsóhajtott. – Na jó, csak azt akartam, hogy te is lásd. Most már mehetsz pisilni.

Dave a lányra mosolygott, azután elindult mindinkább lerészegedő iskolatársaik között, hogy megkeresse a mellék-helyiséget.